

Η ΑΝΥΠΟΜΟΝΗ ΚΑΜΠΙΑ

Μια φορά και έναν καιρό, σ' ένα δάσος μακρινό ζούσε μια όμορφη πράσινη κάμπια με φαρδιές κίτρινες ρίγες και κόκκινες βούλες. Η κάμπια αυτή από τότε που θυμόταν τον εαυτό της ονειρευόταν μόνο ένα πράγμα: πότε θα γίνει πεταλούδα. Μην την παρεξηγήσετε. Η λαχτάρα της αυτή δεν ήταν τόσο για την ομορφιά, όσο για τη δυνατότητα να πετάει μακριά και ψηλά στον ουρανό. Να μη χρειάζεται ποτέ πια να περπατάει και να σέρνεται στη γη.

Έτσι, ενώ όλες οι φίλες της οι κάμπιες μιλούσαν και για διάφορα άλλα πράγματα όπως ο καιρός, τα πράσινα φύλλα και ποιανού δέντρου είναι τα πιο νόστιμα, αυτή επέμενε να μιλάει μόνο για το πως θα είναι όταν θα γίνουν πεταλούδες. Και όχι μόνο αυτό, τις διέκοπτε κιόλας, χωρίς να τις αφήνει να τελειώσουν αυτά που έλεγαν.

Βλέπετε δεν την ενδιέφερε να ακούσει ιστορίες για κάμπιες, παρά μόνο ιστορίες για όμορφες, τεράστιες, πολύχρωμες πεταλούδες. Ήθελε να μιλάει μόνο για το πως θα τίναζε τα φτερά της, τι χρώματα και τι σχέδια θα είχαν, πώς θα λαμπύριζαν στις ακτίνες του ήλιου και φυσικά, πιο πολύ απ' όλα το πως θα πετούσε από λουλούδι σε λουλούδι, πόσο ψηλά θα πήγαινε στον ουρανό και πόσο γρήγορα.

Όταν ήρθε ο χειμώνας λοιπόν, ξεκίνησε με μεγάλη χαρά να υφαίνει το μεταξένιο κουκούλι γύρω από το καμπίσιό σώμα της. Μη νομίζετε ότι ήταν εύκολο. Ήταν πολύ κοπιαστικό και μάλιστα κάποια στιγμή που κουράστηκε πολύ, σκέφτηκε να τα παρατήσει! Ουφ! Αυτό ήταν! Καθώς ξάπλωσε, όμως, σε ένα κλαρί δέντρου για να ξεκουραστεί, είδε ψηλά στον καταγάλανο ουρανό καμιά δεκαριά πανέμορφες πεταλούδες να πετάνε πότε από εδώ, πότε από εκεί, πότε κοντά στα σύννεφα και πότε στις κορφές των δέντρων κι ενθουσιάστηκε. Αμέσως ξέχασε την κούρασή της και άρχισε πάλι να υφαίνει και όλο και προσπαθούσε και περισσότερο για να τελειώσει το κουκούλι της.

Κάποια στιγμή και αφού κουράστηκε όσο δεν είχε κουραστεί ποτέ άλλοτε στη ζωή της, τελείωσε το κουκούλι και άρχισε να περιμένει. Σιγά - σιγά, μέρα με τη μέρα άρχισε να μεταμορφώνεται σε μια όμορφη πεταλούδα. Καθώς μεγάλωναν τα φτερά της και δεν χωρούσε άλλο στο κουκούλι, άρχισε από τη μέσα μεριά να το κόβει και να το σκίζει, για να μπορέσει να βγει.

Στην αρχή έκανε μια μικρή τρυπούλα και μόλις είδε να μπαίνει φως μέσα στο κουκούλι της ενθουσιάστηκε πάρα πολύ. Ήταν, όμως, πολύ στριμωγμένη και δεν μπορούσε να κινηθεί εύκολα.

Αν και ήταν στριμωγμένη, άρχισε να προσπαθεί όλο και περισσότερο. Έτσι μεγάλωσε λίγο ακόμα την τρύπα ώστε τώρα χωρούσε ίσα - ίσα η μύτη της και λίγο από το δεξί της μάτι και έτσι μπορούσε να δει τι γίνεται έξω από το κουκούλι. Κάποια στιγμή σαν να της φάνηκε να περνάει από δίπλα της ένα ποντίκι του αγρού.

- Ε, κυρ πόντικα, του φώναξε. Μπορείς σε παρακαλώ να με βοηθήσεις λίγο να ξεφορτωθώ το κουκούλι μου και να βγω έξω;

Το ποντίκι, που ήταν μεγάλο σε ηλικία και γνώριζε πολλά, την κοίταξε σκεπτικό και της απάντησε:

- Μα πρέπει να περιμένεις λίγο ακόμα για να δυναμώσουν τα φτερά σου. Αν σε βοηθήσω τώρα, δεν θα τα καταφέρεις. Κάνε λίγο υπομονή.

Και σαν είπε αυτά συνέχισε το δρόμο του. Η κάμπια θύμωσε και άρχισε με περισσότερη μανία να ξεμπλέκει το κουκούλι της, αλλά ήταν τόσο δύσκολο και αυτή βιαζόταν τόσο πολύ! Τότε είδε ένα μικρό - πολύ μικρό λαγουδάκι με κοφτερά δόντια να περνάει από κοντά της.

- Ε λαγουδάκι, του φώναξε. Έλα σε παρακαλώ να με βοηθήσεις να βγω από το κουκούλι μου και εγώ θα ψάξω να σου βρω το καλύτερο καρότο.

Το λαγουδάκι ήταν πολύ μικρό και δεν ήξερε πως η κάμπια έπρεπε να βγει μόνη της από το κουκούλι. Έτσι τη βοήθησε και με τα δοντάκια του έκοψε το κουκούλι. Μόλις τελείωσε, τα υγρά ματάκια του θάμπωσαν καθώς μέσα από το κουκούλι βγήκε μια πανέμορφη κίτρινη πεταλούδα.

Η ανυπόμονη πεταλούδα χάρηκε πάρα πολύ και αμέσως άνοιξε τα φτερά της να πετάξει, όμως δεν πήγε πολύ ψηλά και έπεσε κάτω.

«Χρειάζομαι λίγη προπόνηση για να τα καταφέρω» σκέφτηκε και ξαναπροσπάθησε, αλλά δυστυχώς το αποτέλεσμα ήτανε πάντοτε το ίδιο.

Όσες φορές και αν προσπαθούσε, δεν τα κατάφερνε να πετάξει. Με το που σηκώνόταν λίγο, αμέσως έπεφτε. Στο τέλος κουράστηκε τόσο πολύ από τις προσπάθειες, που έμεινε κάτω στο χώμα.

Τότε πέρασε από δίπλα της ο ποντικός που μόλις την είδε της είπε:

- Αχ καημένη πεταλούδα, τώρα σε θυμάμαι. Όταν ήσουν κάμπια ήσουν πολύ ανυπόμονη και τώρα ξεγέλασες το λαγουδάκι να σε βοηθήσει. Όμως τη φύση δεν μπορεί κανείς να την ξεγελάσει. Αν έκανες λίγη υπομονή ακόμα, θα δυνάμωναν τα φτερά σου και αυτή τη στιγμή θα πετούσες ψηλά στον ουρανό, όπως ονειρευόσουνα τόσον καιρό. Τώρα δυστυχώς θα περάσουν πάρα πολλές μέρες μέχρι να καταφέρεις να πετάξεις.

Έτσι και έγινε. Μετά από κάμποσες μέρες, που για την πεταλούδα, όμως, φάνηκαν χρόνια, κατάφερε επιτέλους να πετάξει ευτυχισμένη ψηλά στον ουρανό.

Από τότε, όποτε η καλή μας πεταλούδα βλέπει κάποια ανυπόμονη κάμπια να θέλει να βγει γρήγορα από το κουκούλι της, πηγαίνει κοντά της και της διηγείται τη δική της περιπέτεια για να μην κάνει και αυτή το ίδιο λάθος.

ΟΔΗΓΙΕΣ ΧΡΗΣΗΣ

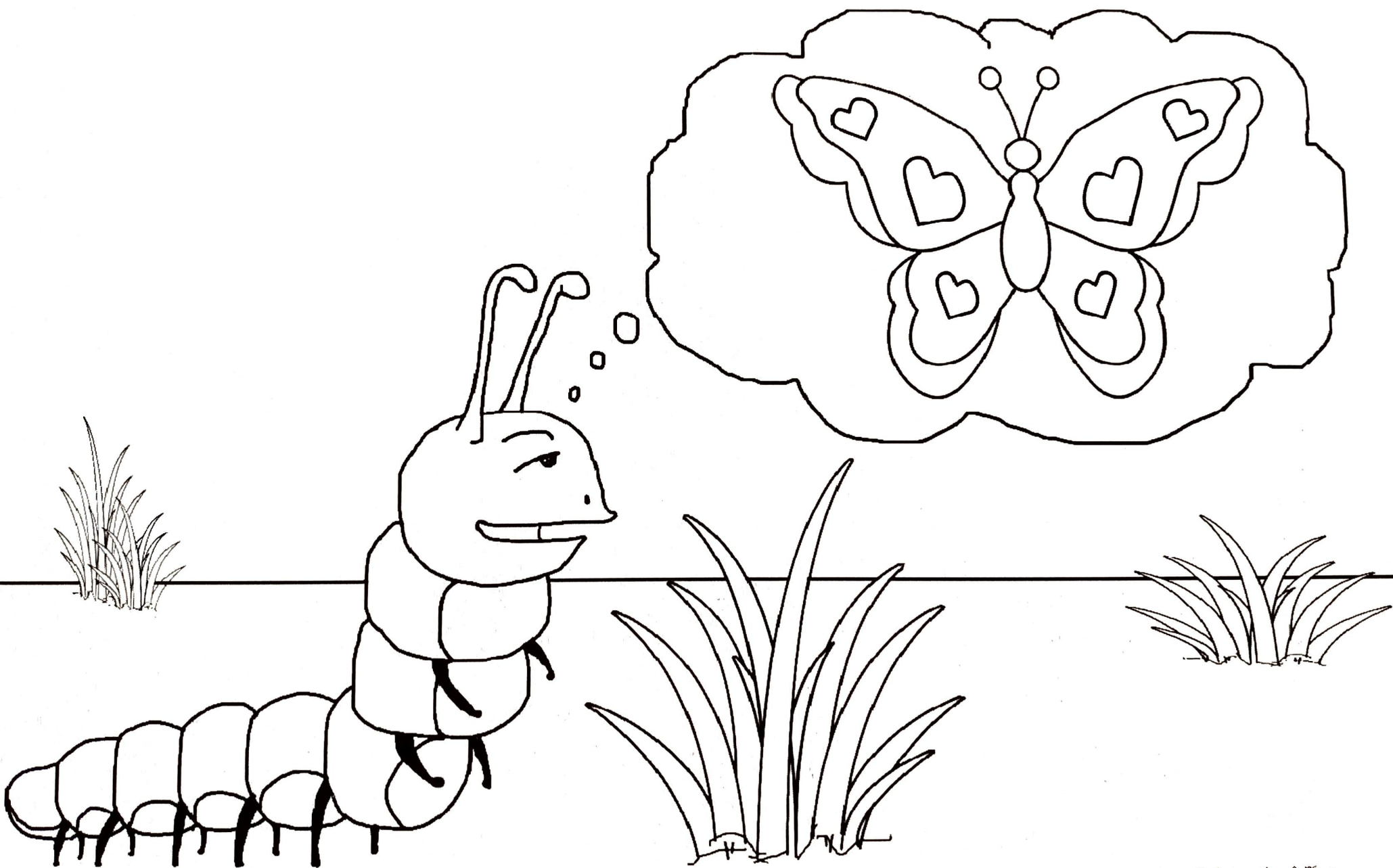
Όπως αναφέραμε και στις οδηγίες χρήσης του προηγούμενου παραμυθιού η εμπειρία έχει δείξει ότι ο συνδυασμός ανάγνωσης του παραμυθιού, συζήτησης των θεμάτων που θίγει το θεραπευτικό παραμύθι και δραστηριοτήτων αποτελεί την αποτελεσματικότερη πρακτική.

Πρώτα λοιπόν διαβάζουμε το παραμύθι στα παιδιά και τους εξηγούμε για τις ηθικές και πρακτικές αξίες που έχει. Τα ρωτάμε τι θα έκαναν αυτά στη θέση του ήρωα, τι συμβουλές θα του έδιναν κ.λπ. Οι ερωτήσεις που κάνουμε για αυτό το παραμύθι συνήθως είναι οι παρακάτω:

- Ποιος ήρωας του παραμυθιού σου άρεσε περισσότερο; Τι σου άρεσε πιο πολύ σε αυτόν;
- Τι συμβουλή θα έδινες εσύ στην κάμπια;
- Τι συμβουλή θα έδινες εσύ στο κουνελάκι;
- Υπάρχει κάτι για το οποίο ανυπομονείς να γίνει;

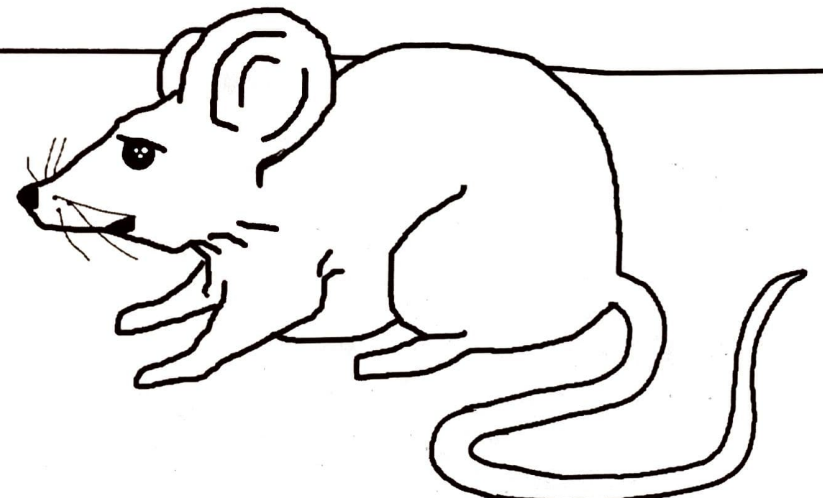
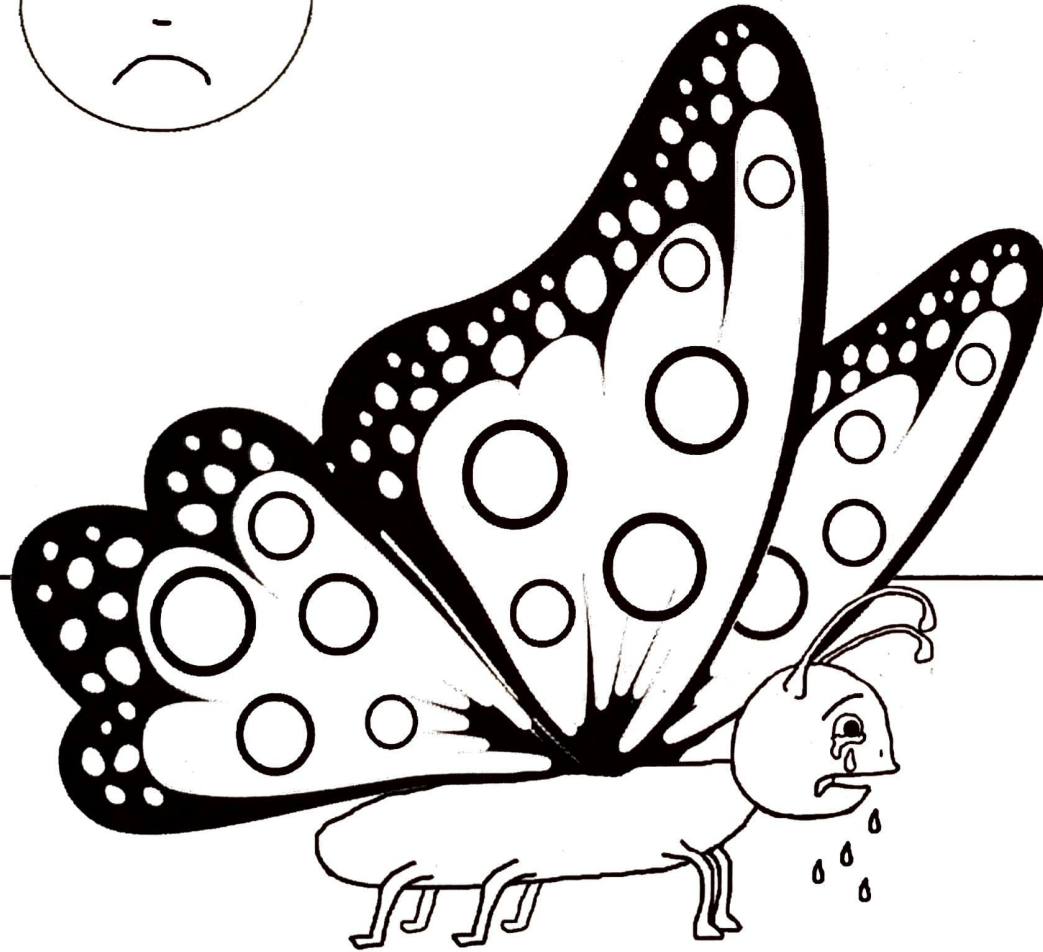
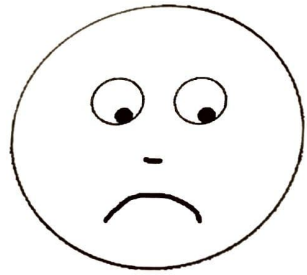
Συνήθως τα παιδιά ξέρουν τις απαντήσεις ήδη από την ανάγνωση του παραμυθιού αλλά αν δεν απαντούν, τα καθοδηγούμε εμείς εξηγώντας ποια είναι η σωστή στάση που πρέπει να πάρουμε απέναντι στο πρόβλημα. Μετά μοιράζουμε φωτοτυπίες από την πρώτη σελίδα και τους ζητάμε όχι μόνο να τη χρωματίσουν αλλά και να ζωγραφίσουν σε αυτή ό,τι άλλο θέλουν που να έχει σχέση με το θέμα του παραμυθιού. Ανάλογα με το πρόγραμμα και τον χρόνο που έχουμε μπορούμε να δώσουμε στα παιδιά και δεύτερη σελίδα ή να τους δίνουμε από μία σελίδα κάθε μέρα, μέχρι κάποια στιγμή να ολοκληρωθεί η εργασία της κατασκευής του βιβλίου.

Χρωμάτισε την εικόνα με τα αγαπημένα σου χρώματα. Εσύ τι περιμένεις με ανυπομονησία;

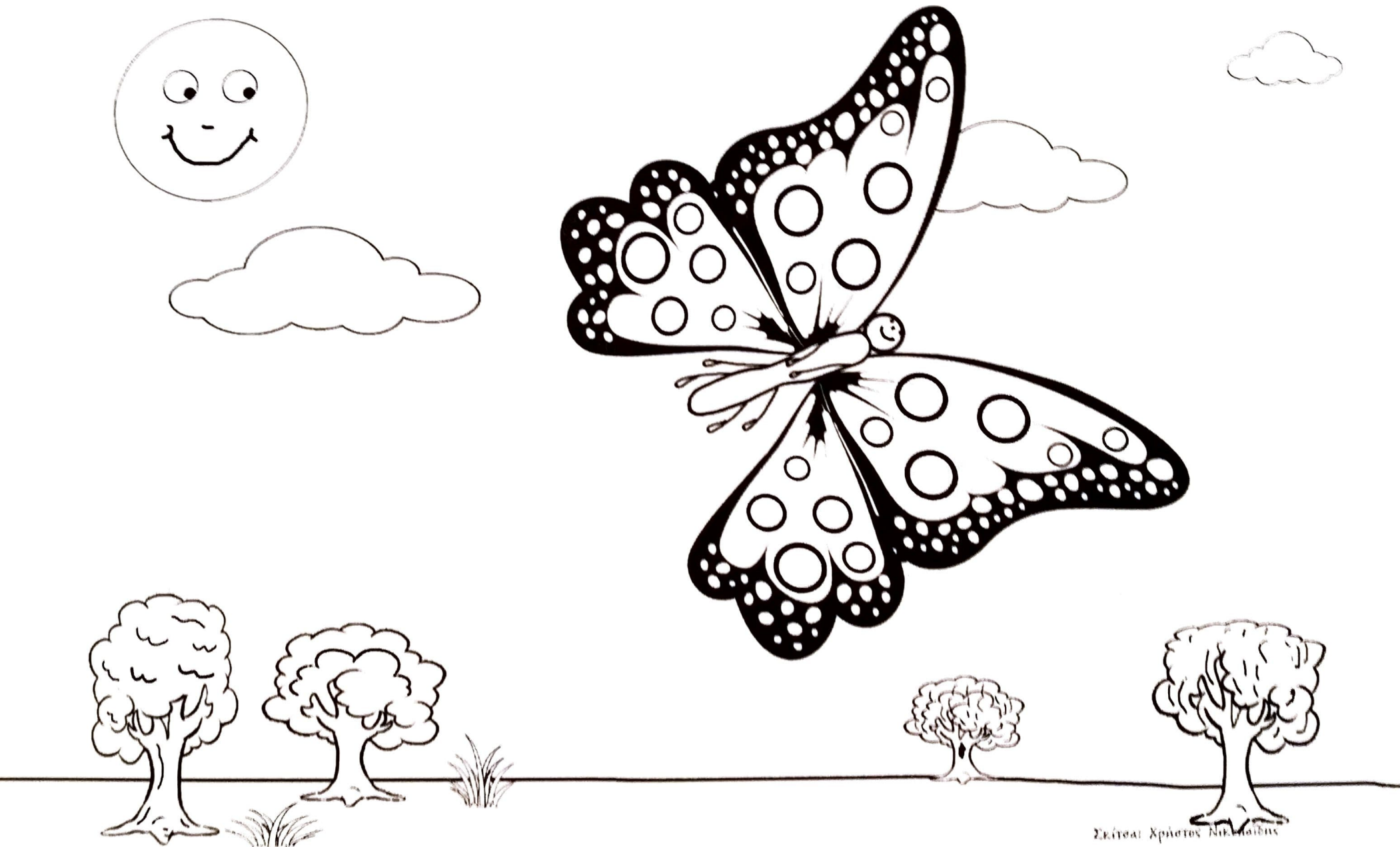
Σκίτσα: Χρήστος Νικοβλαΐδης

Τι αργεί να γίνει και σε στενοχωρεί;

Σκίτσα: Χρήστος Νικοηαΐδης

Τι σε κάνει χαρούμενο;

Σκίτσα: Χρήστος Νικηταΐδης